

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 marca 2023 r.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu, I Wydział Cywilny i Własności Intelektualnej

„Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja zasługiwała na uwzględnienie.

Sąd odwoławczy podzielił ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Okręgowy w znacznej części, dokonując jednakże ich istotnej korekty – w zakresie kluczowego dla sprawy zagadnienia tożsamości stron umowy sprzedaży ██████████ z dnia ██████████ r.

Uwzględniając zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c., zgodził się ze skarżącym co do błędnej oceny dowodów stanowiącej podstawę ustalenia, że w roli sprzedającego występowała w tej umowie ██████████ jako właściciel ██████████, podczas gdy prawidłowo oceniony materiał dowodowy, przy odpowiednio zastosowanej regule dowodowej z art. 6 k.c., pozwala przyjąć, że był to ██████████.

[...]

Przede wszystkim jednak, z punktu widzenia wykazania przesłanek roszczenia znaczenie ma, jak trafnie zarzuca się w apelacji, że pozwany przyjął i zaakceptował wystawioną przez powoda fakturę VAT nr ██████████, co należy potraktować jako niewłaściwe uznanie długu.

Skoro zaś pozwana fakturę sprzedażową przyjęła i zaakceptowała, nie tylko przez techniczne działania służb księgowych, ale także przez świadomy akt zgody organu reprezentującego, to przejawiała zachowanie świadczące o niewłaściwym uznaniu długu, zatem potwierdzeniu istnienia wierzytelności stwierdzonej fakturą.

Skutkiem procesowym uznania niewłaściwego jest, że ewentualny ciężar dowodu nieistnienia zafakturowanego zobowiązania, zatem również tego, iż powoda nie należy pozycjonować w roli wierzyciela - jako właściciela i sprzedawcę rzeczy, obciąża pozwanego (por.: wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 24 lutego 2016 r., I ACa 1017/15, Legalis nr 2108007). To pozwany musiałby zatem przytoczyć konkurencyjne fakty i dowody wskazujące na to, że właścicielem ██████████, uprawnionym do jego zbycia była siostra

powoda [REDACTED] i że ona w istocie przeniosła na pozwanego jego własność.

Ostatecznie zatem Sąd odwoławczy skorygował ustalenia faktyczne Sądu Okręgowego przyjmując, że powód był właścicielem [REDACTED] sprzedanego pozwanemu, a nie tylko jego posiadaczem, władającym nim na podstawie „przeniesienia agencyjnego”.

W tym stanie rzeczy Sąd Apelacyjny na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że zasądził od pozwanego na rzecz powoda [REDACTED] zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w transakcjach handlowych od kwoty [REDACTED] zł od dnia [REDACTED] r. i z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwoty [REDACTED] zł od dnia [REDACTED] r. oraz kwotę [REDACTED] zł.

Ponieważ za stronę wygrywającą ostatecznie spór uznać należało powoda, zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu z art. 98 § 1 k.p.c, należał mu się od pozwanego zwrot kosztów procesu poniesionych w pierwszej instancji – w wysokości [REDACTED] zł.”